

POARTA ALBASTRĂ A AMINTIRII

Vasile TODI

Dobrogea, am iubit Dobrogea din ceasul în care am înțeles că ea este fața zâmbitoare a neamului meu. Dobrogea înseamnă pentru mine pădure și mare, câmpie și basma înflorită pe sprânceana maicii României. Anii copilăriei mele, răsfirați pe dealurile și pe drumurile pline de praful verii, din Palazu Mic, prelungite adolescentin pe strada Ion Adam din Constanța, au dat inimii mele, conturul Dobrogei. Aici, între etnii diferite și discret armonizate întregului, înțeleg azi, pentru întâia dată, cât de greu este să scrii frumos despre ceea ce este ușor să vorbești.

Demult, aici în Dobrogea, am întâlnit o față cu coșite lungi, cu ochii ca două panseluțe catifelate, care venea de departe, din Țara Banatu-

lui, și care era atât de armonios plămădită, încât, pe toată durata șederii ei, m-am oferit voluntar să-i fiu ghid prin Dobrogea noastră apostolică.

Apoi, într-o bună zi, am aflat că frumusețea ei, după spusele lui Harry Brauner, este aureolată de un glas ieșit cu totul din comun. Ca să mă conving de adevărul scris de marele etnomuzicolog, am acceptat invitația de a fi prezent la unul dintre spectacolele sale. Era adevărat!

Așteptând-o, la ieșirea din scena Teatrului de Vară, și privind ea mai mult la buchetul de flori decât la purtător, s-a poticnit cu mâna întinsă spre mine. I-am prins-o ușor și nu i-am mai dat drumul niciodată!

Alături de această față, în ochii căreia, de atunci, se poate vedea și sufletul meu, o lungă, foarte lungă vreme, am trăit în fapt, îndemnul încredințat mie de patriarhul Dobrogei, Arsenie

Papacioc: „Tată, mai lungă să fie calea până la sărut, decât cea până la intimitate.

De atunci, oriunde își urmează profesia artistică, Elena poartă marea cu ea și eu, partea ei de cer bănațean.

Scriu aceste rânduri, la ceasul când ochiul mării s-a întunecat, valurile dantelate izbesc ritmic țărnuș și pescărușii se reîntorc la mal. De aici, din pragul porții albastre al amintirii, sărut-mâna, doamna mea!

Mâine, oamenii Dobrogei, blânzi, harnici, miloși și atât de bogați în calități contradictorii, vor avea un nou jurnal: Dobrogea. Apariția lui, mi-a readus aminte secretul longevității: *verbul a iubi!*

Fie, deci, acest nou jurnal, aducător de iubire!

Dintre sute de catarge

Mihai EMINESCU

*Dintre sute de catarge
Care lasă malurile,
Câte oare le vor sparge
Vânturile, valurile?*

*Dintre păsări călătoare
Ce străbat pământurile,
Câte-o să le-nece oare
Valurile, vânturile?*

*De-i goni fie norocul,
Fie idealurile,
Te urmează în tot locul
Vânturile, valurile.*

*Nențeles rămâne gândul
Ce-ți străbate cânturile,
Zboară vecinic, îngânându-l,
Valurile, vânturile.*

MESAJE DIN ȚARA BANATULUI • MESAJE DIN ȚARA BANATULUI

Odată cu apariția celui dintâi număr al jurnalului regional *Dobrogea*, îmi revine plăcutul prilej de a adresa, atât în numele locuitorilor județului Timiș, cât și al meu personal, sincere urări de succes celor care trudesc la facerea sa, iar locuitorilor Dobrogei eterne, bucuria de a avea lunar, în casele lor, o revistă care va face cinste jurnalismului românesc.

Când spun că *Dobrogea* va face cinste jurnalismului românesc, fac această afirmație, cunoscând energia potențială a conducerii jurnalului regional *Dobrogea*, pe care chiar acum îl citiți, cât și calitatea membrilor colegiului său director și vă asigur că, în paginile sale, veți întâlni lunar gazetari care slujesc jurnalismul ca pe o profesie de conștiință și nu de portofel. Oameni tineri care cultivă, într-un mod elegant, adevărul jurnalistic cu politețea facilitând prin munca lor un mod nou de comunicare, viabil și fructuos, între administrațiile locale.

Lor le doresc, din suflet, vânt din pupă!

Titu BOJIN
Președinte al Consiliului Județean Timiș

Apariția jurnalului regional *Dobrogea* și dorința conducerii sale de a însemna pentru el câteva gânduri, la început de drum, reprezintă pentru mine, ca bănațean, o deosebită bucurie. Convins fiind că acest jurnal își va respecta mereu menirea sa primordială, aceea de a stabili un dialog civilizat cu cititorii săi, le urez lucrătorilor săi să urce, prin facerea acestui jurnal, pe treapta gazetarului misionar.

Prof. univ. dr. Viorel ROMAN
Consilier academic al Universității din Bremen

Aflu, cu nedisimulată bucurie, că, în peisajul publicistic românesc, se pregătește apariția unui nou jurnal regional: „Dobrogea”. Cunoscând conducerea sa, pe Vasile Todi și pe Silvia Fechete, doi oameni care, de vreme bună, slujesc un ideal nobil, doi gazetari-scriitori care și-au făurit un țel, din efortul de a nu lăsa cuvântul să cadă din înălțimile celeste în mlaștina vorbeii, cred în reușita demersului lor... regional. Și cred, știind că cei doi corifei, respectându-și menirea, vor deștepta, prin munca lor, doar adevărul care, de multe ori, de prea multe ori, picotește în tristețea uitării.

Cititorilor acestui nou jurnal regional „Dobrogea”, care știu bine că lucrătorul la ziar trudește, convins că ziarul are, în gradul cel mai înalt, acea „funcție a realului” de care vorbește, într-un anume context, Pierre Janet, înlesnind adaptarea continuă la viață și acordul permanent cu realitatea schimbătoare, le doresc bucuria îndelungată a păstrării acestui jurnal fastuos.

Sorin FRUNZĂVERDE
Președinte al Consiliului Județean Caraș-Severin

Foaia Comunității Armâne

„Aici, în Dobrogea, n-am răsărit pe nepregătite” - Nicolae IORGA ■

Foaia Comunităților Dobrogene

Vechi macedoneni au fost românizați și noi, armânii, suntem urmașii acestei romanități

Nicolae CUȘA - istoric

Distoric, poet, romancier prolific, întâlnirea cu Nicolae Cușă, m-a convins că, într-un dialog cu domnia sa, punerea unei întrebări, chiar dacă nu poate fi mai importantă decât răspunsul, trebuie atent selectată.

De-a lungul întrevederii noastre, am aflat că Nicolae Cușă face parte din acele personalități care nu lasă ca lucrurile pe care le-au văzut ochii în bibliotecă să iasă din inimă.

Domnule Nicolae Cușă, în această primăvară ați publicat, la prestigioasa editură, „Paralela 45”, cartea intitulată „Istoria zbuciumată a macedonenilor armâni din România”, vorbiți-mi, vă rog, despre originea neamului armănesc.

► Deși originea acestui neam, de-a lungul timpului, a generat mai multe păreri diferite, chestiunea în sine este destul de simplă: vechi macedoneni au fost românizați și noi, armânii, suntem urmașii acestei romanități. Când spun noi, mă refer la toți fărșeroții originari din regiunea Dangli și Colonia și la grămuștenii din regiunea Gramos, adică armânii care s-au stabilit în

Cadrilater între 1925- 1940 (teritoriu ce aparținea pe atunci României) și, apoi, în Dobrogea, și, ulterior, în Călărași, Slobozia și București. Cei mai mulți, după cum se știe, se află, însă, în Dobrogea, județele Constanța și Tulcea.

Vă întrerup, apropo de romanitate, nu există nicio legătură cu românii de la nord de Dunăre, daco-romanii de altădată?

► Ba da, cum să nu. Suntem latini cu toții!

Latini, dați-mi voie, latini sunt și francezii, spaniolii, portughezii...

► Adevărat, toate aceste popoare sunt popoare romanice sau latine ca noi, armânii, din Macedonia; popoare ce au la origine un amestec dintre populațiile băștinașe cu romanii. În Franța, erau galii, peste care au venit romanii, a rezultat populația galo-romană, în Peninsula Iberică, adică Spania și Portugalia erau celtiberii peste care au venit romanii, a rezultat populația ibero-romană; în Macedonia veche erau macedonenii peste care au venit și aici romanii (cu mult înainte de zonele dunărene și Dacia). În Peninsula Balcanică, Macedonia a fost prima țară regat ocupată de romani. A rezultat și aici o nouă populație, cea daco-romană. Romanii au transformat toate aceste regiuni în provincii ro-

mane unde au adus cu ei limba, civilizația și cultura romană.

Revin, însă, și vă întreb, cum se explică asemănarea mult mai mare a limbii armâne cu limba vorbită de romanitatea nord-dunăreană, comparativ cu asemănarea mult mai mică cu celelalte limbi latinofone menționate?

► De acord, așa este, dar această asemănare se datorează faptului că noi, cei din Macedonia, am trăit, până să vină slavii, aproape de latinitatea de la nordul munților Balcani și cea „călăre” pe Dunăre și înspre Carpați; de aici, și asemănarea limbii noastre armânești cu limba română de care pomeneai.

De altfel, Neagu Giuvara, într-un interviu cu Vartan Arachelian (în 2006, într-un ziar local), crede că „intelectualii români au obiceiul de a confunda limba cu națiunea”. Mai mult, națiunea, spune domnia sa „o grupare de indivizi care are un trecut comun și dorința de a trăi împreună”. Ori, armânii, spunem (noi nu am participat până la colonizare) niciodată la istoria României și nici nu am trăit împreună.

- va urma -

INTERVIU CONSEMNAS DE SILVIA FECHETE

Vasile TODI

Alexandre, amintea-ți s-hibî-ambarî ș-cu harau Sîrmînița armînească i cubairlu a tău Fara tuî s-hîriseaști când s-amintî banî nau, Ma tira'i i amintea când armîn ești, hil'lu-a meu!

Alexandre

Soia-a tau ți s-avdadzi cu-a ta steau ți-ț hîrdzaști, Pliguitî i pit eti! Și dit Pind pîn' la Amon-Ra, Ț-greaști că un popul cheari, zborlu-a năs ma nu zburaști, Ș-fără zbor, fără isnafi, bana iasti ici țiva.

Ti ația a ta hîrhii, ti-armînami s-hibî-ambarî Ș-ti tinia ș-ti namuzea ți auș'i u cîfta, Bana ta s-u-aruț ca sfengiu; Alexandre, tati-ț oari, Ti mirachea armînească s-lumbrusească mira ta!

Duri fu Machidunia di tîxeri avinatî, Că ș-pîrmîftili sânt plini di lîutili galei, Pri-îu ți dusi armînamea fu di ehîfîri firmîcatî-Hil'îlu-a meu s-ti-giutî Domnul, s-hîi giunar ti mir-a lei!

Ca-Alexandre, armînamea easti slozmî ti-anhisari, Alexandre, armînamea easti, ș-fu sivdaia mea. Os armîn, a noastî farî i icoanî ti-ncl'inari... Alexandre, armînească s-hibî tuî bana-a ta!

ÎNGERII HĂITUIȚI AI ORTODOXISMULUI

Vasile TODI

L-am întrebat, odată, pe domnul prof. Gheorghe Hânsă, primarul orașului Cernavodă, cu ce se deosebesc aromânii de români și dumnealui, mi-a răspuns: „Domnule Todi, aromânii au o istorie mai tristă decât a noastră.” Spunea un adevăr, un adevăr care mi-a readus în memorie convingerea mea că aromânii sunt îngerii hăituiți ai ortodoxismului.

Trăiesc convins că, dacă acest popor, ar fi ales să fie greco-catolic, azi, el ar fi fost o minoritate recunoscută în România și respectată în lumea toată.

Poporul acesta, care a împăcat bisericile prin fiul său Athenagoras, ultimul popor latinofon nesedentar din sud-estul european, a avut în istorie șansa, prin fiii săi imperiali, să aleagă. Nu a făcut această alegere nici până azi, deși știe că un aromân, mitropolitul Atanasie Anghel, a înfăptuit la 1701 „Unirea cu Roma”.

De ce nu o face acum? Din lipsa unui lider unanim recunoscut, știut fiind că aderența la o religie sau alta este o decizie a liderilor. Niciun popor nu s-a ivit în istorie, ortodox sau catolic. A devenit una sau alta, în funcție de opțiunea liderilor săi. Bulgarii au ales, prin hanul Boris, devenit după creștinare Mihail, maghiarii au ales întâi ortodoxismul, ca apoi să devină catolici, rușii au ales, prin Vladimir, ortodoxismul nu prin mujic. Apropierea de o religie va fi mereu o opțiune a elitei politice.

Aromânii își doresc ca în România de azi să fie recunoscuți ca minoritate. Pentru aceasta, de ani de zile, ei caută un dialog civilizat în colhozul politic românesc, purtând, la subțioara sufletului lor, dovezi cu autoritate epistemică, uitând, însă, că o mare parte din politicienii României se află într-o interminabilă vacanță intelectuală.

Dar nu problema recunoașterii lor ca minoritate trebuie să-i preocupe pe ei, știut fiind că aromânii sunt recunoscuți ca minoritate din 1956, când în planurile de „igenizare a Banatului” de etnii, s-a descoperit un document redactat la Timișoara, prin care curățarea etnică trebuia începută cu germani, sârbi și aromâni. Sau aromânii devin minoritari pentru politicienii României, numai atunci când trebuie azvârliți în pușcării?

Nu, nu cred că această devenire reprezintă problema lor ubicuă, ci viitorul lor, într-o Uniune Europeană cu 88% catolici.

În concluzie: dacă dialogul lor cu politicienii României privind identitatea devine fastidios, iar cel cu Patriarhul Daniel inaudibil, atunci, elitele sale, trebuie să opteze pentru formula apuseană. Vaticanul, a știut mereu să protejeze îngerii hăituiți.

O ANALIZĂ A COLONIZĂRILOR AROMÂNILOR ÎN DOBROGEA

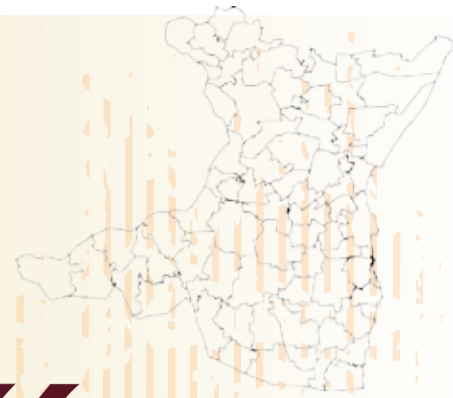
DR. ENACHE TUȘA

Studiul cercetează intenția autorităților politice românești de a constitui din grupul aromânilor și românilor din Cadrilater (sau Dobrogea de Sud sau Nouă cum mai era numită în epocă zona de sud dintre Dunăre și Marea Neagră) un nucleu de aculturație pentru populațiile bulgară și cea turco-tătară din acea zonă. Am simțit nevoia de a cerceta acest aspect precum și intensitatea cu care s-a manifestat acest fenomen și nu în ultimul rând relevanța acestui aspect pentru România cea care a derulat acest proces demografic. Am ales grupul aromânilor (armânilor cum își spun ei înșiși) deoarece este martorul a două epoci de colonizare: o primă etapă se desfășoară între 1925 și 1933 iar cea de-a doua se desfășoară începând cu 1940 și până la 1948.

Colonizările s-au făcut din rațiuni de securitate a frontierei și de contrapondere a populației bulgare care manifesta, imediat după anexarea zonei de sud a Dobrogei, puternice resentimente față de statul român și de cetățenii acestuia. Vom vedea în acest capitol din lucrare dacă aceste transferuri de populație au fost cele mai reușite colonizări ale statului român, modul în care s-au desfășurat ele și dacă acestea constituie un proces de *meelting pot* de tip nord-american.

- va urma -

Foaia de Ovidiu

„Aici, în Dobrogea, n-am răsărit pe nepregătite” - Nicolae IORGA ■

Am fost impresionat de articolele pe care le-am citit în jurnalul regional „Banatul”

George SCUPRA - primar al orașului Ovidiu

Domnul primar George Scupra nu are nevoie de o lungă prezentare, realizările și proiectele din orașul în fruntea căruia se află vorbesc de la sine. L-am oprit din alergătura cotidiană doar pentru a pune în tolba cu informații dobrogene și câteva date despre orașul Ovidiu.

Domnule primar, orașul Ovidiu, privit printr-o prismă etnică, asemeni Banatului, este un baroc multiethnic și multi-confesional: turci, tătari, machedoni, rromi. Se gospodărește greu o astfel de urbe?

► Vă mulțumesc pentru această întrebare, dar, înainte de a începe, precizez că am fost impresionat de articolele pe care le-am citit în jurnalul regional „Banatul”, deoarece am observat tendința dumneavoastră de a delimita atât valorile istorico-culturale, cât și pe cele administrative. Admir faptul că reușiți să creați o interfață corectă în rândul românilor în ceea ce privește partea de istorie și cultură care ne definește ca popor. În calitate de primar, consider că poți face schimbări în comunitate, care se pot vedea pe termen mediu și scurt, iar aici putem să ne referim, spre exemplu, la rezultate ce țin de me-

diul economic și infrastructură, dar ceea ce este cel mai important sunt rezultatele pe termen lung care influențează dezvoltarea comunității, din punct de vedere cultural, istoric și social, și cred că aici este într-adevăr marea provocare a unui primar, precum și în cazul meu.

Cum vedeți dumneavoastră această punte istorico-culturală între regiunile României?

► Vreau să menționăm câteva repere istorice pentru a înțelege și a întări ideea pe care o valorificați dumneavoastră, și anume aceea de punte istorico-culturală între regiunile României. Dobrogea a fost prima provincie a Daciei intrată în aria latinătății, iar principalul oraș român a fost în apropierea monumentului de la Adamclisi din Județul Constanța. Legăturile Dobrogei cu celelalte teritorii românești sunt ilustrate și de primele drumuri tradiționale de comerț: drumul „codrului” din Vlășia în Deliorman și, de aici, la mare; drumul „stepei” din Subcarpații Curburii, în Bărăgan și pe lalomița, iar, de aici, prin mijlocul Dobrogei, la mare; și drumul tot de „pădure” - dinspre Moldova, Lunca Siretului și pădurile din nordul Dobrogei, tot la mare. Aceste drumuri tradiționale rezistă și astăzi (Călărași-Ostrov; Giurgeni-Vadu Oii; Brăila-Măcin). Orașele - porturi construite de greci la Marea Neagră (Histria, Tomis, Callatis).

Atât zona Dobrogei, cât și orașul Ovidiu sunt teritorii bogate în tradiții și obiceiuri. Se păstrează acestea și astăzi?

► Pornind de la premiza că suntem un popor și nu o multitudine de etnii și obiceiuri care se regăsesc în interiorul unei arii geografice delimitate de o graniță, pot afirma că sunt bucuros și de această particularitate a orașului Ovidiu, și anume faptul că aici regăsim mai multe etnii din Dobrogea: turci, tătari, machedoni și rromi. Această multitudine de etnii și obiceiuri conferă orașului Ovidiu un plus de valoare culturală, în primul rând locuitorilor, deoarece, toți iau parte și se integrează în evenimentele, sărbătorile și obiceiurile fiecăruia. În calitate de primar consider că este important să valorificăm și să conservăm fiecare din aceste obiceiuri și tradiții specifice.

Ca un bun exemplu de interes pentru etnii este acela că orașul Ovidiu s-a înfrățit cu orașul Kucukkuyu din Turcia, înfrățirea celor două orașe având ca scop dezvoltarea socio-economică și culturală a localităților, schimbul de experiență între autorități, protejarea monumentelor din punct de vedere arhitectural, istoric și cultural. Actul a fost semnat pe 18 octombrie 2014.

INTERVIU CONSEMNAȚ DE
Silvia FECHETE

GHEORGHE HAGI - CETĂȚEAN DE ONOARE AL ORAȘULUI NOSTRU

În data de 9 iulie 2015 în cadrul ceremoniei de desemnare a titlului de cetățean de onoare celui mai mare fotbalist român al tuturor timpurilor, Gheorghe Hagi, domnul primar George Scupra a ținut să precizeze: „Chiar dacă nu are buletin de Ovidiu, Hagi este acasă, atât cu echipa FC Viitorul care își joacă meciurile aici acasă, dar și datorită investiției pe care a făcut-o în orașul Ovidiu. Echipa va juca la Ovidiu, suporterii de suflet vor fi cei de aici și bineînțeles din tot județul. Este un cetățean de onoare al orașului Ovidiu, să știți că investiția este pe măsură.

Este foarte important pentru comunitate, va dezvolta mediul economic, pentru că investiția lui înseamnă impozite și taxe la Ovidiu. Va plăti în jur de 2,5 miliarde lei vechi pe an la bugetul local, ceea ce înseamnă că vom dezvolta sportul și localitatea. Devine, astfel, cel mai mare contribuabil, pe lângă investiția făcută de cei de la OCH (cel mai mare spital privat din județul Constanța), care sunt, cel mai probabil, al doilea contribuabil pentru orașul Ovidiu.

În anul 2012, la preluarea mandatului, spuneam că vom încerca să investim în performanță. Bineînțeles, în condițiile actuale, putem spune că la Ovidiu se dezvoltă sportul foarte mult în ultimul timp. Spre exemplu, suntem campioni naționali cu o echipă de rugby formată în 2012, începem să aducem rezultate la box, prin locul trei la cadeți. Dezvoltăm sportul, în general, plus cel de performanță. Iată că acum performanța vine la noi!”, a spus Scupra. Gheorghe Hagi a precizat, la rândul său, de ce se află, cu adevărat, la Ovidiu: pentru sport, suporterii, performanță, rezultate.

„Producem copii care să facă performanță și care, într-o bună zi, să reprezinte România la nivelurile cele mai înalte, la Europene și Mondiale, să joace pentru naționala României. Totdeauna, obiectivul meu: m-am născut să fac performanță, îmi place să câștig și tot ce fac e să încerc să fiu printre cei mai buni. Nimeni nu se naște cel mai bun, devine cel mai bun dacă muncește. Înainte de muncă trebuie să știi ce vrei de la viață, ce obiective ai, le fixezi și încerci visele, gândurile, ideile, mari, îndrăznețe și de performanță, cu presiune, exigent, așa cum m-ați cunoscut.

Sper să rămânem în continuare acolo sus, tot timpul ne propunem mai mult. Acum, am venit la Ovidiu și vom juca meciurile. Sperăm să fie rezultate bune. Ne-am găsit și noi locația și identitatea noastră și sper să vină lumea, să avem suporterii. Jucătorii au nevoie de susținere. Sper să bucurăm, să jucăm un fotbal bun, stadionul să fie plin, așa cum e în fotbal, să fie fair-play, jucătorul să joace fotbal și suporterul să susțină echipa și la bine și la rău. Acela e suporter adevărat. Îi aștept să vină lângă noi, lângă mine, ușor-ușor vom construi o echipă puternică, care să joace un fotbal bun”, a spus Hagi.

OBIECTIVELE ORAȘULUI OVIDIU ÎN ANUL 2015:

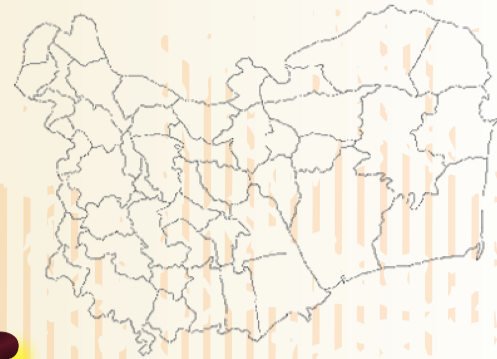
- Parc de recreere în orașul Ovidiu, pe malul lacului Siutghiol
- Construire debarcader pe malul lacului Siutghiol
- Reabilitare completă a Centrului Cultural „Elena Roizen”
- Reabilitare și extindere a Centrului Cultural din satul Poiana
- Finalizare rețea de gaze în satul Poiana
- Amenajare parc lângă Școala nr. 2 din Ovidiu (între strada Primăriei și strada Primăverii)
- Amenajare sens giratoriu strada Națională colț cu strada Poiana

- Finalizare Centru Meșteșugăresc din Ovidiu
- Finalizare proiect de asfaltare în cartierul Ovidiu Sud
- Finalizare proiect de reabilitare șosea Ovidiu - Galeșu (Nazarcea) - Poarta Albă; proiect finanțat din fonduri europene, în parteneriat Consiliul Județean Constanța - Poarta Albă - Primăria Ovidiu
- Finalizare proiect reabilitare șosea Ovidiu - Lumina - Năvodari; proiect finanțat din fonduri europene, parteneriat Consiliul Județean Constanța - Primăria Năvodari - Primăria Ovidiu
- Finalizare PUG (plan urbanistic general), proiect demarat în anul 2012
- Proiect de modernizare urbanistică a orașului prin mobilier stradal urban, crearea cât mai multor spații verzi și de agreement.

PAGINA REALIZATĂ CU SPRIJINUL PURT. CUV. GEORGE DRĂGAN

Foaia de Baia

„Aici, în Dobrogea, n-am răsărit pe nepregătite” - Nicolae IORGA ■

Uă felicit pentru calitatea materialelor pe care le publicați în jurnalul regional „Dobrogea”, dar și pentru ținuta grafică a acestui jurnal

Carmen Angelica COJOCARIU - contabil-șef

Oricine intră pe ușa primăriei comunei Baia, la primele ore ale dimineții, întâlnește ordine și disciplină. Aflat la al 5-lea său mandat, domnul ing. Nicolae Ianuș a așezat temeinic, în mentalitatea întregului aparat administrativ, respectul pentru cetățean și muncă.

Aflați pe drumurile Dobrogei, era de negândit să nu ne oprim la Baia, comuna situată pe cursul râului Ceamurlia, acolo unde de ani buni, nu s-a înregistrat niciun caz de hepatită!

Într-un moment de răgaz, doamna Carmen Angelica Cojocariu, contabil-șef în cadrul administrației locale, are amabilitatea de a ne acorda un scurt interviu. Un interviu desfășurat sub presiunea... timpului.

Doamnă Cojocariu, se împlinesc în curând 20 de ani de când primăria comunei Baia a devenit a doua dumneavoastră casă.

► Pentru oricine are bine conturată responsabilitatea muncii, locul unde își desfășoară ac-

tivitatea profesională, reprezintă cu adevărat o a doua sa casă. Ba, uneori, după cum ne arată tinerii realizați în mari companii, ori medicii, chiar prima lor casă.

Doamnă, am constatat cu plăcută surprindere, că foarte mulți din funcționarii primăriei Baia se află în slujba acestei instituții de un număr mare de ani. Și, când spun asta, mă gândesc nu numai la dumneavoastră, dar și la doamna Valentina Mihail și, desigur, la alții, ceea ce mă face să cred că domnul primar Ianuș a aclimatizat extrem de benefic mediul de lucru.

► Da, avem cu domnul primar o colaborare excelentă. Dinamismul său devine deseori molipsitor. În anii săi de mandat, s-a acordat o importanță specială învățământului local, s-au modernizat, prin ample lucrări, școlile comunei apoi s-a definitivat procesul de alimentare cu apă în toate localitățile noastre.

În cele 5 sate?

► Exact.

Am observat aspectul îngrijit al străzilor.

► Mă bucur, dar și aici s-au depus eforturi pentru modernizarea lor și am ajuns până aco-

lo încât, domnul primar a reușit să modernizeze chiar și drumuri de exploatare agricolă.

Știu că aveți și susțineți o asociație sportivă.

► Da, e vorba de Asociația Sportivă Hamangia-Baia. Dar primăria a acordat, cu aceeași atenție, fonduri și pentru biserică.

Doamnă, nemulțumiri profesionale aveți?

► Nu le-aș numi nemulțumiri, aș spune mai degrabă mâhniri.

Ca de exemplu?

► Mâhnirea mea este legată, firesc într-un fel, de încasarea veniturilor proprii.

Acest lucru se întâmplă la majoritatea primăriilor.

► Da, dar știți vorba ardeleanului: „Întâmplă-se la alții, nu în ograda me”.

Doamnă Carmen, vă mulțumesc pentru bunăvoința de a accepta dialogul.

► Și eu vă mulțumesc și vă felicit pentru calitatea materialelor pe care le publicați în jurnalul regional „Dobrogea”, dar și pentru ținuta grafică a acestui jurnal.

INTERVIU CONSEMNAȚ DE
SILVIA FECHETE

PRIMARUL COMUNEI BAIA

Nicolae IANUȘ - 60 de ani

- Profesia de bază: inginer
- Formațiunea politică: PNL
- Primar la al 5-lea mandat

Consiliul Local Baia

În acest prim număr vă facem cunoscuți oamenii de bază ai comunei. Vă prezentăm în cele ce urmează componența Consiliului Local Baia:

Nr crt.	Funcția	Nume Prenume	Vârsta	Partid	Câte mandate până în prezent	Nivelul de studii	Profesia de bază
1	Consilier	Marsavela Mugurel-Laurentiu	50	PSD	2	Licența	inginer
2	Consilier	Tasente Gheorghe	38	PNL	1	Liceu 10 clase	administrator
3	Consilier	Fudulea Mihai	55	PNL	3	Licența	profesor
4	Consilier	Cojocaru Florin	43	PNL	3	Liceu	lăcătuș mecanic
5	Consilier	Balica Nicolae	43	PSD	2	Liceu	pădurar
6	Consilier	Stoian Adrian Ciprian	30	PNL	1	Licența	inginer mecanic
7	Consilier	Dragnea Gheorghita-Mirela	42	PSD	2	Licența	institutor
8	Consilier	Huleni Stere	58	PNL	2	Liceu	mecanic
9	Consilier	Banila Ion	73	PSD	4	Licența	sociolog
10	Consilier	Grasu Gheorghe	58	PDL	6	Licența	inginer
11	Consilier	Orodel Florica	63	PDL	1	Liceu	contabil
12	Consilier	Speriatu Carmen	47	PSD	2	Licența	institutor

RÂNDURI DE ISTORIE

FLAVIA DRĂGHICESCU

Așezarea datează din 4000 - 3200 î.Hr. și este celebră pentru cultura neolitică din care face parte și «Gânditorul de la Hamangia». Astăzi, Hamangia este comuna Baia, situată în sud-estul județului Tulcea.

Gânditorul de la Hamangia este practic un complex de două statui.

Gânditorul „și femeia lui”, Gânditorul reprezintă un bărbat așezat pe un scaunel, scaunelul respectiv fiind o replică fidelă a scaunelului de piatră neolitică. Bărbatul are coatele așezate pe genunchi și își sprijină capul în mâini (statuia este extrem de stilizată și nu transmite nici un fel de date despre vârsta sau statutul Gânditorului). Gânditorul este însoțit de o variantă feminină la fel de stilizată. Femeia nu stă pe nici un fel de scaun, și ține mâinile amândouă pe un picior. Se presupune că cele două statuete formează o pereche. În conformitate cu unele ipoteze, „Gânditorul” ar reprezenta un zeu al vegetației, iar femeia o Zeiță a recoltei.

OBLIȚĂȚILE CETĂȚENILOR ÎN SITUAȚII DE URGENȚĂ:

MARIA POPA

- să respecte și să aplice normele și regulile de protecție civilă stabilite de autoritățile administrației publice centrale și locale, precum și de conducătorii instituțiilor publice, ai agenților economici ori ai organizațiilor neguvernamentale, după caz;
- să ducă la îndeplinire măsurile de protecție civilă dispuse, în condițiile legii, de autoritățile competente sau de personalul investit cu exercițiul autorității publice din cadrul serviciilor publice de urgență;
- să informeze autoritățile sau serviciile de urgență abilitate, prin orice mijloace, inclusiv telefonic, prin apelarea numărului 112, despre iminența producerii sau producerea oricărei situații de urgență de care iau cunoștință;
- să informeze serviciile de urgență profesioniste sau poliția, după caz, inclusiv telefonic, prin apelarea numărului 112, despre descoperirea de muniție sau elemente de muniție rămase neexplodate.

- va urma -

Foaia de Cumpăna

„Aici, în Dobrogea, n-am răsărit pe nepregătite” - Nicolae IORGA ■

Un primar nu are timp liber, un primar este întotdeauna în slujba comunității

Mariana GÂJU - primar al comunei Cumpăna

O vorbă celebră a lui Talleyrand spunea: „Cine n-a cunoscut Parisul în 1772 n-a cunoscut dulceața vieții”. L-aș parafraza pe diplomatul francez și aș spune așa: „Cine n-a cunoscut Cumpăna în 2015, n-a văzut că se poate”. Da, se poate! Se poate da drept exemplu, atât între hotarele României, cât și peste, iar, dacă nu mă credeți pe cuvânt, întâlniți în dialogul de mai jos efortul care a dus la împlinirea acestor realizări în comună.

Doamnă, ați dus, neîndoelnic, o serie de proiecte la bun sfârșit, niciunul, desigur, redundant, dar care din ele a fost mai necesar urbei pe care o slujiți și care mai greu de realizat?

► Proiectele realizate în comuna noastră au izvorât din nevoia și voința locuitorilor, iar eu am avut datoria alături de echipa primăriei să le ducem la bun sfârșit, pentru că aceasta este misiunea noastră.

În comuna Cumpăna au început marile schimbări încă din anul 2000, la primul mandat de primar, odată cu implementarea unor proiecte vitale pentru comunitate:

Îmbunătățirea și extinderea sistemului de alimentare cu apă, prin Programul „Sapard”. În

anul 2001, la marginea comunei, se afla o clădire dezafectată, care a fost reabilitată în parteneriat cu Organizația Nonguvernamentală Creștin Umanitară „World Vision” din Elveția. A rezultat o unitate de educație numită Centru Comunitar „Sfânta Maria”, în care funcționează o grădiniță cu orar mixt, Școala de Balet „Nicolae Spirescu”, fiind prima școală de balet din mediul rural, Clubul micilor misionari, Habitat For Humanity Cumpăna, Asociația de Dezvoltare Comunitară Cumpăna.

În anul 2004 s-a înființat, aici, un Telecentru, de către Academia de Dezvoltare Educațională în cooperare cu Academia Regională Cisco din Constanța și Inspectoratul Școlar județean Constanța în cadrul proiectului Inițiativa Română privind Accesul la Tehnologia Informației, program finanțat de USAID.

Cu acest proiect, cu activitățile care se desfășoară în Centrul Comunitar din comuna Cumpăna, am participat în anul 2005 la concursul organizat de către Delegația Comisiei Europene în România și am obținut distincția de Sat European. Tot în parteneriat cu World Vision, în anul 2004 am înființat Centrul de Permanență Medicală, deschis 24 de ore din 24 de ore.

Pentru că numărul de elevi era în continuă creștere, am accesat fonduri de la Banca Mondială și am construit încă o clădire modernă pen-

tru desfășurarea în bune condiții a procesului instructiv – educativ.

De asemenea, s-au construit două săli de sport moderne, una în anul 2004 și cealaltă în anul 2011 construită prin Programul Național „Săli de Sport”. Prin Programul Operațional Regional s-a construit un Centru Multifuncțional de Asistență Socio – Medicală.

Cumpăna, este o comună cu aură de oraș. Mii de locuitori, liceu, 250 de unități comerciale, un număr important de obiective turistice și unul impresionant de evenimente locale. Doamnă, ce înseamnă pentru dumneavoastră a avea timp liber?

► Un primar nu are timp liber, un primar este întotdeauna în slujba comunității... Mi-am asumat răspunderea atât eu, cât și familia mea (soțul și fiul), care mă ajută enorm, înțelegându-mă.

De când nu ați mai fost în concediu?

► Concediu??? Să îmi amintesc, cred că în anul 2014, când o prietenă, care mă iubește enorm, m-a convins că după atâția ani ar trebui să-i ofer un concediu soțului meu... Cu inima strânsă am acceptat și am constatat că a fost minunat...

Eu niciodată nu am să fiu mulțumită... Pentru comună și oamenii pe care îi reprezint vreau mereu mai mult...

- va urma -

INTERVIU CONSEMNAȚ DE
SILVIA FECHETE

PROIECTE DERULATE DE SERVICIUL PUBLIC COMUNITAR DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ

Teodora MATEI

- **Rețeaua MERI România** - Primăria Cumpăna face parte din Secretariatul Rețelei MERI (Mayors Making the Most of EU Funds for Roma Inclusion – Primari activi în atragerea de fonduri UE pentru incluziunea romilor) care își propune să promoveze incluziunea romilor în Uniunea Europeană, prin proiecte comune ale autorităților locale, schimburi de bune practici și de lecții învățate. În cadrul acestor întâlniri de lucru au fost realizate schimburi de experiență și de bune practici între comunitățile care au implementat proiecte pentru incluziunea socială a populației de etnie romă: Comuna Cumpăna (jud. Constanța), Comuna Brăhășești (jud. Galați), comuna Dor Mărunt, jud. Călărași și municipiul Făgăraș (jud. Brașov).
- „**Incluziune socială pentru o viață mai bună**” finanțat prin Fondul Social European, POSDRU 2007-2013, Axa prioritară 6, DMI 6.2, Îmbunătățirea accesului și a participării grupurilor vulnerabile pe piața muncii., Proiectul implementat de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Constanța în parteneriat cu Institutul pentru Dezvoltarea Resurselor Umane, are ca obiectiv facilitarea accesului la educație prin formare profesională și integrarea pe piața muncii a persoanelor vulnerabile (femei, persoane de etnie romă, persoane cu dizabilități).
- „**Vârsta le-a luat forța și le-a lăsat neputința, dar nouă ne pasă!**” - proiect derulat împreună cu Filiala de Cruce Roșie Constanța, proiect în care un număr de 40 de bătrâni au primit alimente și asistență medicală pe o perioadă de 2 luni.

LA CUMPĂNA BATE, ÎNCĂ, INIMA ROMÂNIEI MARI

Vasile TODI

Doamna primar în fruntea Unioniștilor

În fiecare vară, Dobrogea își reînnoiește raporturile de prietenie cu lumea toată. Vara, Dobrogea își deslușește prin lumina galbenă a soarelui, sufletul său primitiv. Astfel, la jumătatea lunii trecute, prin strădania Asociației Comunelor din România, edili din toate județele țării au fost prezenți la cea mai amplă întâlnire a conducătorilor de administrații din România.

Debutul acestei reuniuni a gospodarilor, a avut loc în comuna Cumpăna, unde la invitația doamnei primar Marina Gâju, toți participanții la consfătuirea anuală a asociației au onorat cu prezența frumoasa așezare dobrogeană.

Când o astfel de invitație este făcută de un amfitrion de anvergura doamnei Gâju, detaliul devine cuvânt de ordine.

Am văzut aici, din primele ore ale zilei, întreaga comunitate cuprinsă de febra pregătirii unui protocol aparte. Îmbrăcată în straie de sărbătoare, sclipind de curățenie în soarele amiezii, Cumpăna și-a

întâmpinat oaspeții cu rânduri de feciori și fete, îmbrăcați în frumoasele sale costume populare, rânduiți ordonat, de o parte și alta a drumului său. Stindardul tricolor, flutură pe principalele sale instituții, flutură și în mâinile multora dintre locuitorii săi și stă solemn pe pieptul fiecăruia din cei peste o sută de primari români.

Depart, la intrarea în satul reședință de comună, însoțită de oamenii locului, doamna primar așteaptă sosirea unei delegații de tineri, porniți spre Cumpăna, pe jos, din Moldova cea pe nedrept înstrăinată de trupul maicii României.

Tineri, băieți și fete, au străbătut atâta amar de drum, pentru a ne întreba dacă nedreptatea nu ostenește în timp. Răspunsul celor de acasă: Unitate!

La auzul cuvântului „unitate”, floarea Moldovei scandează: „Noi vrem să ne unim cu țara!”. Și brusc, îmi pare că sunt la Blaj cu 167 de ani în urmă, pe Câmpia Libertății, acolo unde greco-catolicii lui Micu Klein, impuneau unirea de ei gândită.

La capătul acestei sărbători, am avut sentimentul că la Cumpăna bate, încă, inima României Mari.

Reprezentantul delegației Moldovene vorbind în fața primarilor

Foaia de Mihail Kogălniceanu

„Aici, în Dobrogea, n-am răsărit pe nepregătite” - Nicolae IORGA ■

PROIECTE ALE COMUNEI NOASTRE

ANDREEA IORDACHE

Am făcut cunoștință cu comuna Mihail Kogălniceanu, acum nici două luni de zile. Plină de curiozitate, am străbătut-o pas cu pas. Oamenii locului mi s-au părut interesați, mixul de etnii și istoria localității mi-au stârnit dorința de a afla mai multe despre comunitate. Am poposit în sediul administrativ unde, întâmpinați cu ospitalitate tipic dobrogeană, am aflat câteva dintre proiectele pe care primăria le are în derulare sau le pregătește:

- Reabilitarea extinderea și dotarea unei clădiri în localitate.

Aplicant: Zona Metropolitană

Beneficiar final - comuna Mihail Kogălniceanu

Programul operațional regional 2007-2013
Lucrările sunt în curs de derulare. Stadiul fizic al lucrării este 90%

Data finalizării 31.05.2015 cu prelungire

pentru modernizarea spațiilor verzi și a locurilor de joacă din fața clădirii.

Valoarea proiectului este 7.394.814,16 lei.

- S-a aprobat și proiectul privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici și a documentației.

Faza proiectului tehnic - detalii faza de execuție aferentă obiectivului de investiții „Asfaltare străzi în localitatea Mihail Kogălniceanu”.

Suprafață totală - 2 km.

- Urmează a fi asfaltate străzile Panduri, Unirii, Călugăreni.

Suntem în faza de implementare. Suprafața totală este 3.2 km dintre care 2 km vor fi finanțați din surse proprii iar 1.2 km din fonduri europene.

UN GÂND CĂTRE LOCUIITORII NOȘTRI

ELISA SIMIONESCU

Pentru că luna Iulie a avut o importanță deosebită pentru partea musulmană din comunitatea Mihail Kogălniceanu, redăm mai jos mesajul și gândurile doamnei primar Ancuța Daniela Belu către aceștia:

Bismillah wa Alhamdulillah wa salaatu wa salaamu ala Rasulillah!

Salam aleikum wa rahmatullahi wa barakatuhu!

Pentru a marca prima zi a lunii Ramadanului, doresc să transmit gândurile și urările cele mai bune tuturor cetățenilor români de confesiune musulmană. De comunitatea musulmană ne leagă o relație puternică de prietenie, construită pe temelia solidă a respectului reciproc. Dezvoltarea localității noastre și viitorul prosper al acesteia pot fi asigurate doar dacă păstrăm în inimi valorile respectului, solidarității și toleranței. La mulți ani cu prilejul începutului lunii Ramadan cea binecuvântată! Wish all of u a very Happy Ramadan!

PE URMELE TRECUTULUI

ANDRADA COVĂRNACHE

Comuna Mihail Kogălniceanu, ca unitate administrativ-teritorială a județului Constanța, a fost înființată prin Legea nr. 2 din 20 decembrie 1968 privind organizarea administrativă a teritoriului Republicii Socialiste România, și este formată din următoarele sate: Mihail Kogălniceanu (reședință), Palazu Mic și Piatra, precum și din comunitățile care locuiesc în Grupul Social Sibioara și Grupul Social „Ceres”.

Atestările documentare cu privire la satul de reședință al comunei datează din secolul I î.Hr., după cum urmează: în timpul ocupației romane, localitatea s-a numit Vicus Clementianensis; la jumătatea secolului al XIII-lea, pe vremea ocupației otomane, localitatea s-a numit Kara Murat; în perioada anilor 1930, Ferdinand I, pentru ca abia în anul 1948 aceasta să dobândească denumirea de Mihail Kogălniceanu. Comuna Mihail Kogălniceanu, unitate administrativ-teritorială de rangul IV, este situată în partea de sud-est a României, pe platforma podișului Dobrogei Centrale, versantul estic al văii Medgidiei, zonă tipică de câmpie. Comuna se află la o distanță de 26 km de municipiul Constanța, și se învecinează cu următoarele localități: Lumina și Corbu la est; Castelu, Cuza Vodă, Nicolae Bălcescu la vest; Târgușor și Cogealac la nord; Ovidiu și Lumina la sud.

Conviețuire interetnică pe plajuri dobrogene

Din activitatea ansamblului „Vanghilizmo”

SUPTOR PENTRU TINERII NOȘTRI

RALUCA MARTINOVICI

Centrul pentru tineret, început în 2013 urmează a fi inaugurat. Proiectul a fost finanțat prin Programul Operațional Regional 2007-2013. Autoritatea de Management pentru Programul Operațional Regional

2007-2013 este Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, iar organismul intermediar în Regiunea Sud-Est este Agenția pentru Dezvoltare Regională Sud-Est. Amenajarea lucrării s-a făcut pe o suprafață de 2.893 de metri pătrați, iar spațiul din interior este prevăzut cu mobilier adecvat și echipa-

mente IT necesare desfășurării activității a peste 3.500 de tineri. De asemenea, centrul a fost gândit să ofere o sală de spectacole, o bibliotecă unde tinerii din comună pot veni și studia lucrările de care au nevoie, dar și o sală de sport foarte mare, unde se vor organiza competiții și întreceri sportive de anvergură.

Foaia de Coșteiu

Oaspeți în Țara Dobrogei

„Aici, în Dobrogea, n-am răsărit pe nepregătite” - Nicolae IORGA ■

E o onoare pentru mine ca primar să aflu că un asemenea jurnal, de înaltă ținută profesională, promovează în Dobrogea, comuna Coșteiu.

Petru CAREBIA - primar al comunei Coșteiu

Domnule primar, vă reîntâlnim, cu bucurie în comuna Cumpăna, din județul Constanța...

Da, mă aflu aici, pentru a participa la Sesiunea extraordinară a adunării generale a Asociației Comunelor din România, alături de colegi din întreaga țară. Iar astăzi, la invitația doamnei primar Mariana Gâju vizităm această frumoasă așezare dobrogeană. Frumoasă și extrem de atent îngrijită. Cumpăna, este una din comunele României de azi, cu ținută europeană.

Domnule primar, administrați o comună

frunțasă din Țara Banatului cum vă place să numiți acel ținut imperial. Ce înseamnă Banatul pentru Dumneavoastră?

► Domnișoară, îmi cereți să vorbesc despre inima mea, în câteva cuvinte?

Și interviul are limita sa domnule primar.

► Atunci am să vă răspund prin câteva din versurile unui cântec: Banatul domnișoară, e „locul unde îmi duc traiul / unde mi vița și graiul / vatra satului mă cheamă / Banatu-i tată și mamă!”

Domnule primar, facem acest interviu pentru jurnalul regional Dobrogea, jurnal care va găzdui în paginile sale, și o comună din Banat: Coșteiu. E o surpriză?

► E mai mult decât atât. E o onoare pentru

mine ca primar să aflu că un asemenea jurnal, de înaltă ținută profesională, promovează în Dobrogea comuna Coșteiu. Vă mulțumesc.

V-am întrebat ce înseamnă Banatul pentru dumneavoastră, acum trebuie să vă întreb ce înseamnă Dobrogea?

► Dobrogea, prin oamenii săi, harnici și primitori, reprezintă pentru mine o prelungire a Banatului la malul mării.

Vă mulțumesc domnule primar pentru amabilitatea de a sta de vorbă.

► Și eu vă mulțumesc.

INTERVIU CONSEMNAȚ DE
SILVIA FECHETE

SCRIITORII AI ȚĂRII BANATULUI

SCRISOARE CĂTRE DORA

Silvia FECHETE

Dragă Dora, citându-l pe Mircea Eliade aș spune că și eu fac parte din generația cea mai norocoasă pe care a avut-o până acum istoria României. Nu pentru că am cunoscut belșugul, nu pentru că am cunoscut libertatea și nici pentru că am cunoscut disponibilitatea de care se bucurau scriitorii în perioada lor de glorie, ci pentru că acum îmi este extrem de ușor să mă diferențiez de toată generația mea. Generația care nu are un ideal, generație care nu citește ca să înțeleagă, generație din care ne este foarte greu să scoatem la suprafață un Nichita. Fără să am sentimentul vinovăției, pot să spun, dragă Dora, că astăzi îmi este greu să mă las până și iubită.

Aș fi vrut să-ți scriu de la Casa Scriitorilor „Zaharia Stancu” de la Neptun, acolo unde

de curând am pășit pe tărâmul scriitorilor, ce-i drept, astăzi, deșertic. În pas desculț atingeam firul ierbii și visam că pășesc pe urmele celor

mari, a celor care au risipit din plin povești fanteziste pe valurile mării, a celor care au ciocnit în tihnă pahare de vin, poate sub același

vișin sub coroana căruia am sorbit cea mai vișătoare cafea din viața mea. O adiere de vânt a fost suficientă ca să-mi declanșeze amintiri, amintirea unei conversații pe care efectiv mi-am închipuit-o, amintirea unei priviri de mult uitate, amintirea unei vechi melodii.

Spune-mi, dragă Dora, dacă îți mărturisesc că deseori mă simt bucuroasă de clipele petrecute în singurătate cu mine însămi, ai să mă crezi? Îți spun asta pentru că doar în singurătate mă pot bucura, spre exemplu, de cel care ți-a fost o vreme gând și suflet, bătaie a inimii și poate răsufare. Vreau să-mi învelesc gândurile cu această noblețe și cu această valoare pentru a mă proteja de toate impuritățile ce au să vină.

Răspunde-mi, îmi dai voie să-l iubesc pe Nichita în același timp cu tine?

CASA SCRITORILOR „ZAHARIA STANCU”,
NEPTUN 2015

RÂNDURI DE CREDINȚĂ

Pr. ADRIAN AVRAM

Despre viața și activitatea locuitorilor din parohia Coștei în sec. XVII avem puține știri. O evaluare aproximativă a numărului populației acestei parohii se poate face pe la mijlocul secolului al XVII-lea. În lista de milă a ieromonahului Ioan de la mănăstirea Mraconia din anul 1658 figurează și localitatea Coștei cu denumirea de „Coscei”. Credincioșii de aici au donat mănăstirii 90 de galbeni.

Ca locaș de cult, în această parohie funcționa o bisericuță de lemn, acoperită cu șindrilă, cu preoți slujitori români, a căror existență este datată documentar din anul 1775, când locuitorii mută bisericuța de pe deal, în mijlocul satului. Această biserică avea ferestre mici prin care nici capul nu putea intra. Cu timpul aceasta devine neîncăpătoare și s-a trecut la construirea unui nou locaș de cult.

Din albumul cu poze frumoase
al comunei noastre

Ansamblul folcloric „Florile Stăvilăruului”

Foaia de Cernavodă

„Aici, în Dobrogea, n-am răsărit pe nepregătite” - Nicolae IORGA ■

SCURTĂ PREZENTARE A ORAȘULUI NOSTRU

Orașul Cernavodă este situat în Podișul Dobrogei de Sud, la confluența fluviului Dunărea cu Canalul Dunăre – Marea Neagră, respectiv cu văile Carasu, Țibrin și Siliștea. Elementul definitoriu al orașului și teritoriului său administrativ este Canalul Dunăre – Marea Neagră, ca ax de structurare urbanistică a localității, pe care o divide în două zone distincte: zona de nord, în care se găsește

orașul propriu-zis și principalele obiective economice și zona de sud, care cuprinde cea mai mare parte a terenurilor agricole, căile de comunicație rutiere și feroviare București-Constanța. Ca topografie generală, aceste două zone se găsesc dispuse pe dealuri specifice zonei riverane Dunării, care coboară în pante neuniforme sau versanți abrupti către Dunăre, respectiv către Canal.

HERGHELIA CERNAVODĂ

Pentru petrecerea timpului liber, puteți vizita o fermă autentică de animale, precum și Herghelia Cernavodă, celebră pentru exemplarele de rasă arabă pe care le crește.

Herghelia Cernavodă deține armăsari de referință, unici în România precum și iepe de reproducție controlată. Exemplarele de pursânge arab crescute la Herghelia Cernavodă sunt recomandate cu succes în orice activitate, sportivă sau de agrement.

EVENIMENTELE COMUNITĂȚII NOSTRE

Evenimentele care promovează identitatea orașului și contribuie la mărirea vizibilității asupra sa sunt organizate anual, după cum urmează: *Zilele orașului Cernavodă* – se țin în luna august, începând din anul 2002: suită de manifestări artistice, culturale, sportive și de evocare.

Festivalul de Muzică Ușoară pentru Copii „Axiopolis” – prima ediție a fost organizată în anul 2004, în cadrul *Zilelor orașului Cernavodă*.

Festivalul Național de Muzică Corală „I. D. Chirescu” – festivalul este structurat pe două secțiuni: laică și religioasă, și are ca scop omagierea marelui maestru al muzicii corale românești, originar din Cernavodă, precum și promovarea artei muzicale corale românești și universale.

ÎN ATENȚIA CETĂȚENILOR

Primăria orașului Cernavodă, în conformitate cu prevederile Legii nr.52/2003, privind *transparența decizională în administrația publică*, republicată, anunță că a fost elaborat proiect de hotărâre privind aprobarea Strategiei de dezvoltare integrată a orașului Cernavodă 2015-2020.

Inițiatorul proiectului de hotărâre-Primarul orașului Cernavodă.

Proiectul de hotărâre este însoțit de anexa care cuprinde Strategia de dezvoltare integrată a orașului Cernavodă 2015-2020, expunerea de motive a inițiatorului și raportul de specialitate al Biroului Strategie și Dezvoltare Locală, fiind afișate pe site-ul instituției: www.primaria-cernavoda.ro și la sediul Primăriei orașului Cernavodă, din str. Ovidiu, nr.11, în data de 30.07.2015.

Precizăm totodată că pot fi formulate în scris opinii, propuneri, recomandări pe marginea proiectului de hotărâre la sediul Primăriei orașului Cernavodă – Compartiment Relații Publice Informatizare Date și Arhivă, respectiv în format electronic pe adresa de e-mail: primaria@cernavoda.ro și fax: 0241 487.124, până pe data de 13.08.2015.

Persoanele interesate pot consulta documentația afișată pe site-ul instituției: www.primaria-cernavoda.ro și la sediul Primăriei orașului Cernavodă, din str. Ovidiu, nr.11.

ELENA NIȚĂ,

Responsabil de relația cu societatea civilă

BIBLIOTECA ORĂȘENEASCĂ

Biblioteca orășenească deține un număr de aproximativ 35.000 de volume și periodice, accesul fiind liber și gratuit. Oferă servicii de împrumut pentru literatura română și universală, celelalte domenii putând fi consultate la sala de lectură. Biblioteca are nevoie de logistică specifică și de achiziție de carte românească apărută după anii

1995, precum și de carte străină în diverse domenii, în contextul în care generația tânără cunoscătoare de limbi străine preferă accesul la original. În ultimii ani achiziția de carte s-a bazat pe donații și colaborări cu edituri din județul Constanța. Activitatea biblioteconomică poate fi îmbunătățită prin accesul la instruire specifică.

FESTIVALUL-CONCURS „AXIOPOLIS” LA A VII-A EDIȚIE

Festivalul se dorește a fi un instrument motivațional menit să catalizeze apariția de noi valori în sfera interpretării muzicale, propunându-și valorificarea acestui potențial interpretativ în sensul promovării tinerelor talente din domeniul muzicii ușoare.

Înscrierile se fac până la data de 31 August 2015, pe adresa Casei de Cultură „I.D.Chirescu” Cernavodă, str. Ovidiu nr. 11.

Fiecare concurent se va prezenta în concurs cu două piese muzicale din care juriul va alege una pentru interpretare.

Piese vor fi înregistrate pe CD - format audio (negative)

Concursul de interpretare va avea loc pe data de 4 Septembrie 2015, orele 10.00 pe scena

Casei de Cultură Cernavodă.

Gala laureaților va avea loc pe data de 4 Septembrie 2015 orele 20.00.

Concursul se va desfășura pe trei secțiuni de vârstă:

- secțiunea I –copii cu vârsta între 6 - 9 ani;
- secțiunea II –copii cu vârsta între 10 - 14 ani;
- secțiunea III –copii cu vârsta între 15 -19 ani.

Taxa de participare va fi de 75 lei (achitată până la data concursului)

Se asigură cazare pentru cei interesați în data de 04.09.2015

Premiile festivalului sunt:

- Trofeul festivalului – 500 lei;
- Premiul I – 400 lei;
- Premiul II – 300 lei;

- Premiul III – 200 lei;
- Mențiune - 100 lei.

Juriul are latitudinea de a redistribui premiile în limita fondului de premiere aprobat.

Juriul va fi compus din personalități ale vieții culturale din județul Constanța.

PAGINĂ REALIZATĂ CU SPRIJINUL PURT. CUV. SORINA POPA

Foaia de Mihai Viteazu

„Aici, în Dobrogea, n-am răsărit pe nepregătite” - Nicolae IORGA ■

„MIHAI VITEAZU”, PANTOFUL ȘI ÎNTÂMLAREA

Silvia FECHETE

Cine ar putea spune, astăzi, că satele noastre românești sunt sate cu oameni fără căpătâi, este departe de adevăr. Spun

asta, căci mai bine ca mine, care străbat de aproape un an de zile această glie strămoșească, lună de lună, nu știe nimeni.

Iată un exemplu: Sosită de câteva zile pe pământul Dobrogei, pământ care îmi desfășoară privirea prin rânduirea în care își așterne culturile, mă hotărâsc să-i calc șoselele, șosele

care, întinse ca niște panglici fără de sfârșit, duc către hotarul prietenos al Tulcei. Destinație: Mihai Viteazu. Crezându-mă într-un soi de basm rusesc, în care frumoasele prințese își pun glezna fină în pantofiori strălucitori, nu ezit în a-mi crea propria poveste și îmi arunc și eu, desigur, talpa albă (vorba unui prieten poet) în ale mele tocuri de 7 cm. Asortată nu doar din cap până-n picioare, ci și cu brazdele fin trasate de tractoare care lasă-n jocul lor urme de praf, Țara Dobrogei nu mă lasă să renunț la hârtie și creion, iar fiecare kilometru pe care-l parcurg îmi este motiv de inspirație.

Ajung în localitate. Comuna care poartă numele celui mai brav domnitor al Țării Românești, Mihai Viteazu, mă primește cu mult soare. Mă opresc în fața primăriei, intru, schimb câteva cuvinte cu oamenii locului și ies prin căldura obositoare să fac câteva fotografii.

Cald, foarte cald, atât de cald, încât și tocul de la pantoful meu drept dezertează. În fața magazinului care se află vis-a-vis de primărie se află un domn. În timp ce-mi scot pantoful din picior și caut să evit locurile încinse de asfalt aud vocea celui care șase la umbră: „haide, dă-mi pantoful să ți-l repar”.

Hristu Cușă este numele celui care a reparat fără să i se fi cerut, fără să pretindă răsplată și mai mult decât atât, fără să stea pe gânduri, pantoful unei străine. Un armân de seamă, o privire blajină și o hotărâre de fier se îmbinau pe chipul acestui om din Mihai Viteazu căruia vreau să-i mulțumesc. Am plecat din comună cu convingerea că această localitate a întărit norocul noului jurnal regional „Dobrogea” în ale cărui pagini o să se așeze istoria și cultura unor oameni de nădejde.

ÎN ATENȚIA CETĂȚENILOR COMUNEI NOASTRE

ACTE NECESARE VÂNZĂRII TERENURILOR AGRICOLE SITUATE ÎN EXTRAVILAN

SIMONA LAZĂR

În vederea înstrăinării terenului, vânzătorul depune la primărie cererea privind afișarea ofertei de vânzare, însoțită de următoarele documente:

- O copie a BI/CI a vânzătorului persoană fizică sau o copie a pașaportului pentru vânzătorul persoană fizică cu domiciliul în străinătate;
- O copie legalizată de notarul public ori instanța de judecată, după caz, sau certificată pentru conformitate de către funcționarii primăriei a actului de proprietate asupra terenului ce face obiectul ofertei de vânzare (după caz: contract de vânzare-cumpărare, contract de donație, proces-verbal de predare-primire, sentință/decizie civilă definitivă și irevocabilă, titlu de proprietate, certificate de moștenitor, contract de schimb, act de lichidare a patrimoniului, altele asemenea);
- Extras de carte funciară pentru informare, emis cu cel mult 30 de zile înainte de afișarea ofertei, însoțit de extrasul de plan cadastral de carte funciară al imobilului, în sistem de coordonate „Stereografic 1970”;
- O copie a certificatului constatator de la registrul comerțului sau a actului în baza căruia își desfășoară activitatea, în cazul vânzătorului persoană juridică;
- În caz de reprezentare, procura notarială, respectiv delegația, hotărârea adunării generale generale a asociaților, decizia asociatului unic, decizia reprezentantului formei asociative, după caz, în original, precum și o copie a BI/CI a împuternicitului persoană fizică sau o copie a pașaportului pentru împuternicitul persoană fizică cu domiciliul în străinătate;
- Hotărârea adunării generale a asociaților, decizia asociatului unic, decizia reprezentantului formei asociative, după caz, în original, din care să rezulte acordul cu privire la vânzarea bunului aflat în proprietatea societății, în cazul vânzătorului persoană juridică;
- Certificat de atestare fiscală emisă de către primărie;
- Alte documente dovăditoare, după caz.

GRĂDINIȚA DIN MIHAI VITEAZU

NATALIA POP

Preșcolarii din comuna Mihai Viteazu au parte de o grădiniță modernă, dotată și utilată la standarde europene. Chiar dacă este perioada vacanței noi am deschis porțile către universul copilăriei. Am văzut aici că promisiunile domnului primar Gheorghe Grameni nu rămân doar vorbe-n vânt, ci se transformă mereu în fapte.

INFORMARE

Primăria comunei Mihai Viteazu organizează pentru ocuparea funcției publice vacante de muncitor salubritare necesar pentru colectarea deșeurilor menajere și reciclabile.

Dosare se pot depune la sediul primăriei la Compartimentul de Asistență Socială și Resurse Umane începând cu data de 18 iulie 2015 până la data de 7 septembrie 2015 ora 12.00.

Concursul va avea loc în data de 11 septembrie 2015, ora 10.00 la sediul primăriei, iar înscrierile se pot face până în data de 7 septembrie 2015 ora 12.00.

- R -

SCURT ISTORIC

Andrei SÂRBU

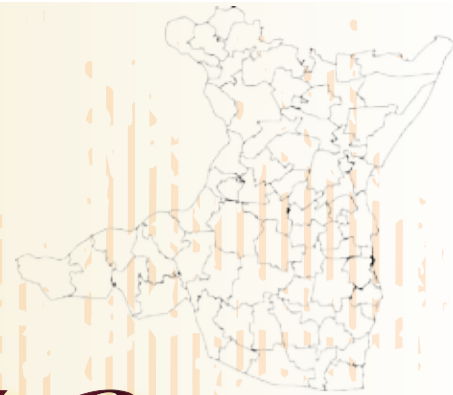
Studiind documentele și lucrările geografice de până în secolul XX, reiese că „așezarea” Mihai Viteazu a suferit de-a lungul anilor un proces de „migrare” din vatra veche spre cea care o analizăm noi astăzi.

Fosta așezare Sariurt, așa cum era numită în vechile documente, ca toate localitățile din Dobrogea, și-a mutat „vatra satului” în funcție de necesitudini.

Informații din secolul al XIX-lea poziționează satul Sariurt la o distanță de 65 km de portul la Dunare - Tulcea și 29 km de cea mai înfloritoare și fostă capitală a Dobrogei – Babadag, pe malurile apusene ale lacurilor Zmeica și Sinoe.

Astăzi „Cartea Verde a județului Constanța” situează localitatea Mihai Viteazu în partea de nord-est a județului, la o distanță de 60 km de portul la Marea Neagră – Constanța, până la limita cu localitatea Baia din județul Tulcea, și deține împreună cu localitatea Sinoe o suprafață teritorial administrativă de 20607 ha, din care 10194 ha reprezintă ape, respectiv – lacul Sinoe.

Foaia de Cogealac

„Aici, în Dobrogea, n-am răsărit pe nepregătite” - Nicolae IORGA ■

Dobrogea va fi jurnalul care se gândește la cititori

Gheorghe ALEXA - primar al comunei Cogealac

Privită prin prisma istoriei, Cogealac, este o așezare tânără; abia dacă a împlinit un veac de atestare documentară, dar oricine vine la Cogelac, vede cu ochiul minții, vechile poștalioane, în veșnică goană impusă de curieratul vremii. Cogealac, fiind și azi, punctul cardinal dintre Constanța și Tulcea. Hogeinlic cum au numit-o turcii la facerea sa, adică „Poșta Mare”, Cogealac este astăzi o așezare curată, cu oameni harnici, administrată cu respect pentru locuitorii săi de un primar tânăr pe care îl definesc faptele.

Înainte de a suna la secretariatul primăriei solicitând o întâlnire cu domnul primar Gheorghe Alexa, știam despre dânsul că este un om extrem de matinal, că ușa biroului său este deschisă tuturor cetățenilor și că atunci când te arăți interesat de Cogealac, pentru Gheorghe Alexa, devii un

partener de dialog interesant.

Domnule primar, vă mulțumesc pentru amabilitatea cu care ați acceptat să așezăm un dialog al nostru în creuzetul interviului.

► Eu vă salut prezența în comuna Cogealac, mulțumindu-vă la rândul meu, pentru interesul pe care îl purtați cu fapta nu numai cu vorba, comunei mele.

Domnule primar, aș fi vrut să vorbim despre ce ați îndeplinit în cel dintâi mandat al dumneavoastră, dar am aflat că nu vă place să vorbiți despre realizările primarului Gheorghe Alexa. De ce?

► Domnișoară Silvia, despre munca mea de primar, trebuie să vorbească locuitorii Cogelacului, nu eu. Eu pot fi subiectiv.

Știu că promovați cu o extrem de atentă rigurozitate transparența administrativă.

► Da, după cum ați citit pe site-ul nostru, susțin transparența administrativă, nu pentru a fi altfel decât multe dintre instituțiile publice, nu pentru că ar reprezenta o obligație ci pentru că, nutresc sincer convingerea, că în Comuna Co-

gealac nicio decizie a administrației nu stă sub semnul întrebării din punct de vedere al legalității sau oportunității. De aceea, transparența hotărârilor reprezintă pentru mine, cea mai eficientă dovadă a sincerității în relația cu cetățenii comunei.

Domnule primar, acest scurt dialog al nostru, va vedea lumina tiparului în primul număr al jurnalului regional „Dobrogea”, cum vedeți acest jurnal în curcubeul publicistic?

► După cum mi-a fost prezentat de reprezentanții dumneavoastră aflați în teritoriu pentru promovarea sa, „Dobrogea” va fi jurnalul care se gândește la cititori. Un jurnal care va putea fi citit atât de tineri cât și de vârstnici. O revistă-ogindă care va prezenta cu lealitate realitățile trecutului și deopotrivă ale prezentului localităților al căror nume îl găzduiește.

Domnule primar, vă mulțumesc!

► Și eu.

INTERVIU CONSEMNAȚ DE
SILVIA FECHETE

DIN ISTORIA COMUNEI NOASTRE

ANA MARIA CHINCISAN

Comuna Cogealac datează din anii 1890-1900, sub numele turcesc Hogeainlic, care înseamna „poșta mare” fiind amplasată la jumătatea drumului dintre orasele Constanța și Tulcea, aici poposind în trecut care și poștalioane trase de cai, care transportau zilnic poșta. Tot aici se făcea schimbul de cai pentru a-și continua drumul spre nordul sau sudul Dobrogei.

OCUPAȚIILE LOCUIȚORILOR DIN COGEALAC

Claudia CIOPAN

Economia zonei este bazată în special pe agricultură și creșterea animalelor. Printre sursele de venit ale localității cele mai importante sunt: impozitul pe clădiri și terenuri, taxele de transport, cota parte din impozitul pe salarii precum și cota repartizată de Consiliul Județean Constanța.

Alte date privind situația socio-economică a zonei:

- Dotarea locuințelor cu instalații de alimentare cu apă este de 71%.
- Străzi cu rețele de distribuție a apei și canalizare - 50% din total.
- Străzi modernizate - 50% din lungimea totală.
- Stație de epurare a apei potabile - 1.
- Depozite de deșeuri - 6 în suprafața de 68.200 mp.
- Unități de învățământ liceal - Grupul Școlar Cogealac - 11 săli de clasă, atelier, sală de sport.
- Dotări culturale și sportive - 4 școli generale cu 32 de săli de clasă, 3 grădinițe cu 6 săli de clasă, 3 cămine culturale, o bibliotecă comunală, un teren de fotbal, unul de handbal și unul de volei acoperit.

Din albumul comunei noastre

Cogealac - vedere de sus

COGEALAC E UMBRA DORULUI ÎNTINSĂ PE ÎNIMA MEA

Vasile TODI

Aștept de ceva vreme ca Silvia, colega mea de periplu jurnalistic, să ajungă în piața Ovidiu, pentru a porni spre Cogelac, comuna pe care ori de câte ori o revăd, din dâlmăsa, îmi pare o stea pe fruntea unui miel.

Cogealac, la ceasul amiezii de vară, mă întâmpină cu o liniște pe care am întâlnit-o doar în livezile montane. Timpul, aici, stă rezemat într-un „cârigh de picurar”. Odihnesc la frumoasa terasă a domnului Nicu Alexa, alături de Mihai Lita, adâncit în atâta liniște încât oricine

îmi ordonează calendarul mă mârșnește. Știu că îi voi reîntâlni aici pe Vasile și Dumitru Muzichiaru, pe Aurel Mitrenca, pe Dumitru Ianula, cel care în primul meu an de viață, m-a legănat în cuibarul „sărmaniței” și bucuria reîntâlnirii cu acești oameni mă alintă cu aduceri aminte. Pe Dumitru Ianula, nu l-am văzut de atunci; și-mi pare că am mai crescut...

Mihai Lita, a venit în Cogelac din Țara Banatului, acolo unde în vremea drăguțului de Împărat, fiecare frunză de dud se preschimba într-o rochie de mătase. Mihai e un om frumos ca o fereastră deschisă spre vie. Și are

umor, uneori umorul lui este nostalgic. De la el am aflat „Cele 7 minuni ale comunismului”. Citițiile, și veți înțelege de ce pentru mine Cogelacul e umbra dorului întinsă pe inima mea: „În comunism, toată lumea avea de lucru. / Deși toată lumea avea de lucru, nimeni nu muncea. / Deși nimeni nu muncea, planul se făcea peste 100%. / Deși planul se făcea peste 100%, nu puteai cumpăra nimic. / Deși nu găseai nimic de cumpărat, toată lumea avea de toate. / Deși toată lumea avea de toate, toți furau. / Deși toți furau, niciodată nu lipsea nimic”.

Foaia de Medgidia

„Aici, în Dobrogea, n-am răsărit pe nepregătite” - Nicolae IORGA ■

ZIUA NAȚIONALĂ A IMNULUI

IASMINA CINCA

La unii Cuptor s-a încheiat la Medgidia într-un mod aparte. Glasuri puternice și armonioase au răsunat din piepturile celor care au participat la Ziua Națională a Imnului. Această zi deosebită a fost marcată printr-o

ceremonie la care au participat oficialitățile locale, fanfara „Dan Spătaru” și cadre militare din garnizoanele din Medgidia, precum și cetățeni ai municipiului.

Festivitatea a fost una solemnă, deschisă cu intonarea imnului de către fanfară, urmată de un moment de poezie, în care poemul „Un răsărit” a fost recitat de către Valentina Ciochia. Poemul a fost scris în contextul Revoluției de la 1848 de către poetul Andrei Mureșanu, iar linia melodică a fost compusă de Anton Pann. Cântecele „Deșteaptă-te, române” a devenit imn național după Revoluția din 1989, în anul 1990, pe data de 24 ianuarie.

Ceremonia a continuat cu intonarea imnului de către toți cei prezenți, moment solemn și emoționant, când pe buzele cetățenilor se citeau versurile cântecului național. S-au cântat cele patru strofe oficiale, 1, 2, 4 și 11, strofe pe care orice român le cunoaște și le

prețuiește.

Ziua Imnului Național se serbează în fiecare an la data de 29 iulie, începând cu anul 1998, când această zi a fost proclamată în mod oficial.

EVENIMENTE PENTRU CETĂȚENII NOȘTRI

DORINA ENĂCHESCU

Consiliul Local Medgidia, Primăria Municipiului Medgidia, Asociația Națională a Caselor de Cultură ale Sindicatelor – Filiala Casa de Cultură a Sindicatelor „Lucian Grigorescu” Medgidia și Radio România, organizează la Medgidia în perioada 03 – 05 octombrie 2014 Festivalul Internațional de Muzică Ușoară „Dan Spătaru” – ediția a IX-a.

Evenimentul se va desfășura sub egida Ministerului Culturii și Patrimoniului Național.

Jurnaliștii interesați de acest eveniment sunt rugați să se acrediteze până miercuri, 01 octombrie, ora 12:00, la Compartimentul Relații Publice și Presă din cadrul Primăriei Municipiului Medgidia, tel. 0241/812300 int.147, persoană de contact: Daniel Gheorghie, director festival – 0722 815 305.

INFORMARE

IRINA FLORESCU

Deoarece din cauza condițiilor meteorologice extreme din ultima perioadă, cu temperaturi care depășesc zilnic 35 grade Celsius în aer și peste 40 la sol, circulația autovehiculelor de mare tonaj va fi restricționată pe teritoriul Medgidiei.

Măsura va fi luată pe timpul zilei, pentru a proteja covorul asfaltic care poate suferi modificări cauzate de căldură în raport cu greutatea autovehiculelor. Astfel, circulația va fi permisă pe timp de noapte, în intervalul orar 22:00 – 06:00 și restricționată în restul timpului.

Restricția este valabilă până la data de 01.09.2015.

TABĂRA INTERNAȚIONALĂ DE PICTURĂ

ARINA MATEI

Tabăra internațională de pictură „Lucian Grigorescu” de la Medgidia a ajuns anul acesta la cea de-a XII-a ediție. Devenită deja o tradiție încă din anul 2004, când Medgidia devenea pentru o săptămână un mic centru cultural

al artiștilor plastici din România, în 2006 tabăra a căpătat caracter internațional, primind pictori și din străinătate. În acest an, la Medgidia vor fi prezente nume sonore din lumea artistică contemporană, de pe trei continente.

Ediția cu numărul XII și-a deschis porțile pentru 15 artiști din țări europene, dar și din Egipt, Qatar sau Irak, pictori bine cotați în țările de origine, care vor îmbogăți

(Lucian Grigorescu - Case la Medgidia)

patrimoniul cultural al Medgidiei. Tabăra a debutat în data de 31 iulie, cu deschiderea oficială și prezentarea artiștilor și se va încheia pe 09 august cu expoziția și vernisajul lucrărilor. Ca și în ultimii ani, criticul de artă Alice Dinculescu va fi alături de artiști pe tot parcursul taberei.

Munca artiștilor, roadele inspirației, parte din sentimentele lor, peisaje românești, picturi abstracte sau portrete ale muzelor locale, toate vor fi deschise publicului care dorește să vadă pictorii la lucru. Atelierul de creație situat în incinta Hotelului Stadion la parter, va putea fi vizitat de cei care doresc să cunoască artiștii.

Tabăra Internațională de pictură „Lucian Grigorescu” a luat naștere în anul 2004 și este un omagiu pe care municipalitatea îl aduce marelui pictor născut la Medgidia pe 1 februarie 1894.

OASPEȚI ÎN ȚARA DOBROGEI

Orice întâlnire cu Nelu Ploieșteanu, cu artistul Nelu Ploieșteanu, dacă se întâmplă la marginea zilei, te poartă într-o noapte de sânziene. Șed la malul mării într-o grădina de vară, unde cucoane se dezmiardă cu avantajele, iar el, îmbrăcat ca un domn, costumul este armura unui gentelman modern, cântă. Trecătorii se încheseuie la gardul grădinii să îl asculte. Unii îl și salută: „Să trăiți domnu Nelu!”.

Da, Nelu Ploieșteanu este un domn, a fi un domn nu derivă din circumstanțele propriei nașteri. A fi un domn e ceva ce se deprinde. Și el a deprins ca nici un alt coleg de breaslă să fie ceea ce e: un domn.

Cântecul său, dezleagă lanțurile tristeții, risipind-o, în noapte, deasupra valurilor sidefi ale mării. Cântecul lui, aprinde voievodal, mai ales, făclia căruntă a iubirii. A iubirii ca empatie nu ca fuziune. Pentru că Nelu Ploieșteanu, desenează pe un portativ nevăzut, frumusețea vieții. A vieții așa cum o înțelege el și cum au înțeles-o prietenii săi, Ștefan Iordache și Gheorghe Dinică. A vieții ca o pradă!

Vasile TODI

Stăm de vorbă, maestre Nelu Ploieșteanu, în jumătatea lui iulie, când se coc pepenii și bostănăriile sunt pline de copii. Unde v-ați născut maestre?

M-am născut într-o comună foarte frumoasă, în comuna Cioran, județul Prahova, într-o familie cu mulți copii, toți lăutari, lăutari din tată în fiu. Avem „banda” noastră.

Era vremea când se mergea cu căruțele gătite la nuntă.

Da, am apucat și vremea în care se mergea cu căruțele la nuntă. În comună la mine erau vreo 600 de case, era o comună foarte mare și țin minte că era o singură mașină. Când se organiza o nuntă pe timp de iarnă, plecam, înfășurați, cu sania. Era frumos.

Se mai păstrează, astăzi, în acele locuri respectul pentru lăutari?

Nimic! Nu se mai păstrează nimic! Pe atunci, dacă mergeam la o nuntă și se serveau la masă lăutarii, râdeau sătenii și spuneau: „Ai văzut-o pe aia a lu' cutărică că nu le-a dat un cozonac și nu ia servit cu nimic?” Era o lege nescrisă, în afară de bani, lăutari erau serviți și așteptați frumos.

București, cum s-a întâmplat să veniți în București?

Am fost o fire mai ambițioasă. Nu mi-a plăcut să rămân acolo. În '77 am ajuns eu în București, chiar în anul cutremurului. Eu de fapt, îmi desășuram activitatea la București. Eram angajat la un teatru, care nu mai este acum, se numea „Ion Vasilescu”.

Mutat de Ceaușescu în '81 la Giurgiu cu actori cu tot: Hamdi Cerchez, Lucia Burcovschi, Stelian Cremenciuc, nume grele ale teatrului de revistă.

Exact. După mutarea teatrului, primul contract pe care l-am avut după „Ion Vasilescu”, l-am avut, dacă vă aduceți aminte, susținut de un festival celebru la vremea aceea, numit „Cântarea României” - un festival național care a ridicat multe valori. Am fost angajat în perioada aceea, la o firmă de construcții, angajat ca tâmplar-geamgiu, ca să fie leafa mare și să am loc de muncă. Domnule, atunci dacă nu lucrezi te arestau. Uneori stau și mă gândesc, atunci se găsea de lucru pentru toată lumea, acum cauți de lucru și nu mai găsești.

Sunteți unul din puținii artiști ai României de azi, solicitat prin contract să evolueze pe

litoralul românesc.

Este aproape al cincilea an de când sunt aici la Mamaia, la această terasă frumoasă.

La ce vârstă ați fost ales să cântați pe litoral?

Am venit în '73 cu Romica Puceanu. Cântam la Cherhana, nu știu dacă mai este acum. Aveam 23 de ani.

În acei ani, artiștii aflați în turneu estival erau mai bine plătiți decât azi?

Ca să fiu sincer, și nu vorbesc cu nostalgie, cu toate că aș avea un pic de nostalgie, eram foarte bine plătiți, pentru că existau, poate știți și dumneavoastră, existau examene, atestate. Spre exemplu, exista categoria a II-a, a III-a. Îmi aduc aminte că eu aveam categoria 1A, și eram plătit cu 4.500 de lei.

Era salariul unui profesor universitar.

Dar și oamenii erau mai generoși.

Erau?

De o mie de ori erau mai generoși. Știți de ce? Pentru că oamenii nu erau atât de înnebuniți după bani, pentru că dacă strângeau îi prindeau cu banii și îi băgau și la pușcărie. Oamenii erau și mai generoși, și mai veseli. Atunci litoralul era un furnicar, domnule!

Știu că ați ieșit pentru prima dată din țară în 1979, care a fost impresia?

A fost o plăcere deosebită. Vă dați seama ce frumos a fost pentru mine ca în vremea aceea să ajung să văd, spre exemplu, Coasta de Azur. Îmi aduc aminte că atunci eram cazați într-un hotel cu lift exterior, numai sticlă și oțel, dacă te uitai în jos te lua amețela.

Pe atunci, „ARIA, era extrem de eficientă. Artiștii, în general, plecau cu contracte serioase, nu se cânta la două mese.

Era o agenție care reprezenta artiști valoroși, care cântau în străinătate, în locuri elegante, nu oriunde.

Se punea mai mult accent pe cultură atunci sau lumea nu prea avea de ales?

Se punea. Conducerea țării nu era proastă pe atunci. Se promovau și artiștii și fotbalistii, pentru că așa se ducea faima României în lume. Eu cântam foarte mult pentru Nicu Ceaușescu, nu era săptămână ca să nu vină la Salonul Spaniol pe Calea Victoriei, acolo venea cu Cornel Patrichi.

Era generos?

Să știți că nu avea nimic la el, îi spunea celui care îl însoțea să îi răsplătească pe băieți, iar ăla mereu uita să ne dea. Țin minte o noapte, era Paștile, în jur de ora 24:00, a venit și a comandat o masă bogată pentru lăutari, cu drob, cu miel, cu de toate. Era și Romica.

Ținea la Romica.

Da, îi zicea mamă, iar ea îi spunea fără nicio reținere: „Oi fi, dacă m-am culcat cu tac-tu!”, dar el nu se supăra. Ea a plecat în America, vedeți, dragostea nu are vârstă, la vârsta ei s-a îndrăgostit de un evreu și a rămas acolo și după revoluție a venit în țară, spunând că a plecat de frica Ceaușeștilor. Și

Nicu i-a dat casă...

Maestre, omul fără Dumnezeu e un consumabil. Haideți să vorbim despre oameni eterni. Despre oameni care vă lipsesc și ne lipsesc. Despre oameni de neînlocuit! Despre Ștefan Iordache și Gheorghe Dinică.

Vă mulțumesc că îi amintiți în dialogul nostru, și vă mulțumesc, pentru că datorită lor, dacă vreți, și nu o spun din simplă modestie, sunt, astăzi, Nelu Ploieșteanu. Datorită lor am devenit cunoscut la nivel național. I-am cunoscut în anul 1990. Îi știam, dar până atunci nu am stat cu ei la masă. Dinu Săraru a organizat la Athenee Palace un „Bal al boierilor”, sau „Balul boieresc”, nu mai știu exact cum se numea, dar avea o denumire interesantă. Noi cântam pe atunci într-un restaurant modest care se chema Șarpele Roșu. Pe la ora 17 ne-am trezit acolo cu doamne cu rochii lungi, aranjate și cu ei, vă dați seama ce diferență a fost de la luxul lor să vină la noi. Patronul când i-a văzut a avut emoții, nu știa unde să-i așeze pentru că avea un perete în care băgai degetul prin el. Dinică, privind atent la mine îmi spune: „Știi ce vreau să-mi cânti tu mie? Păi eu sunt născut în Giuleștia așa că te rog să-mi cânti Dau cu zarul, una-una, parcă le-așezam cu mâna.

Mai știți în ce lună a fost această primă întâlnire?

În decembrie!

Și astfel a început prietenia dumneavoastră cu acești doi monștrii sacri ai teatrului românesc.

Da, seara s-a terminat, au plecat acasă.

NELU PLOIEȘTEANU

Și v-ați reîntâlnit?

În ianuarie, era ziua de nume a lui Ștefan și m-a chemat să cânt acasă la el. Era soția, doamna Mihaela, care se îngrijea de tot, ea nu chema niciodată ospățari, ea făcea totul, îl diviniza pe Iordache. Printre invitați era Dinică, el nu lipsea niciodată, Colea Răutu, Dinu Săraru, Șerban Marinescu, Papaiani, Dan Pița și niște doamne din alt domeniu decât cel artistic. Am început să cânt și le-a plăcut de mine. La un moment dat Iordache mi-a zis: „Fii atent, tu ești musafirul meu, nu mai cânti, tu nu mai pleci de lângă mine”. Când suna cineva la ușă mă ruga să deschid eu. Ei bine, sună soneria, deschid și surpriz! Ion Iliescu, în fața mea, președintele României! Eu am rămas surprins, însă, vă dau cuvântul meu, poate dacă erați dumneavoastră Ștefan era mai entuziasmat, nu a reacționat nicicum, sigur l-a respectat. Ion Iliescu a dat dovadă de maniere de boier, a venit fără ifose. La un moment dat, ca să-mi facă o glumă, Ștefan, înțeles cu ceilalți, a plecat cu toți și m-a lăsat singur cu Ion Iliescu, eu nu știam ce să-i zic, m-am rușinat, eram oricum o fire mai retrasă. Președintele a gustat gluma, a intrat în jocul lor, rugându-mă să-i cânt. De atunci, cu Ștefan am rămas ca doi frați.

- va urma -

Dialog CONSEMNAȚ DE
SILVIA FECHETE